

JESENIŠKA STRAŽA

Slovensko-nacionalen list

Svoboda, čast, narod, resnica.

„Jeseniška Straža“ izhaja vsako soboto opoldne. — Naročnina za celo leto 3 krone; ako se naroči dva ali več izvodov, pa po 2 kroni izvod. Naročnina naj se pošilja na upravništvo „Jeseniške Straže“ (tiskarna Iv. Pr. Lampret) v Kranju. Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. Pos. številke po 10 vin.

Oglasi in poslanice se računajo po petit-vrstah, če tiskano enkrat 10 vin., dvakrat 15 vin., trikrat 20 vin. Večje črke po prostoru. Če se oznanilo priobčuje večkrat, je cena posebno znižana. — Rokopisi se ne vračajo. — Dopisi naj se izvolijo frankirati in naj se pošiljajo na uredništvo „Jeseniške Straže“ v Kranju.

Št. 35.

V KRANJU, 29. malega srpana 1905.

I. leto.

Naša puškarska obrt.

(Dopis.)

Onostran Karavank, v starodavnem slovenskem Korotanu, takorekoč pod Stolom, se nahaja prijazna vas Borovlje (nemško Ferlach), kjer cvete že dokaj stara obrt „puškarstvo“. Ondi najdeš skoro v vsaki hiši po enega puškarja. In res: tu se izdelujejo prav dobre in fine puške vsake vrste. Posebno, odkar se tam nahaja celo c. kr. preizkušalnica, kjer se pred uporabo, pod strogim državnim nadzorstvom, cevi poizkušajo na njihovo odpornost in se na skupnem tovarniškem strelišču zopet vstreljujejo pod nadzorstvom, dvignile so se boroveljske puške na tako stopinjo, da glede kakovosti prav lahko tekmujejo z inozemskim orožjem. Tako so pred nekaj leti v Bolcanu na Tirolskem na mednarodnem streljanju na tarčo za darila ravno boroveljske puške streljale najbolje in so tako nadkriljevale angleško, belgijsko in nemško orožje, da so si pridobile prvo darilo!

Stopivši v vas in zapazivši na hišah in puškarnicah samo slovenska imena, bi tujec mislil na mah, da so Borovlje trda slovenska vas, kjer se povsod govori mili naš jezik. Pa že dejstvo, kako so ta imena spakedrana, poučuje ga ravno o nasprotnem.

Borovlje so bile nekdanj, pred nekaj leti, še slovenska vas. Danes se pa razlega tamkaj takozvani „Kuhelddeutsch“! Način pisave imen, kakor Antonnitsch, Ogriss, Sodia,

Wernigg, Owtshar in mnogo drugih, pravi dovolj, kakšnega kova so sedaj Borovljani.

Mej puškarji dela samo g. Ludovik Borovnik častno izjemo! Kakor so skoro vsi drugi strastni Nemci, pravcati janičarji, tako je pa Borovnik iskren slovenski rodoljub, nevstrašen narodnjak sredi besnih Nemcev, neomejna trdna skala sredi morja germanskega. Borovnik še nemških delavcev nima v svoji tovarni pušek; on dela s samimi Slovenci. Borovnik je, ki v družbi s tamošnjim g. župnikom vzdržuje vso slovensko stvar v Borovljah in okolici.

Njemu pa g. župniku Klemenčiču gre zasluga, da med boroveljskimi delavci ni izumrla slovenska govornica, še manj pa misel in slovensko narodno petje. Konec prihi.

Poziv vsem slovenskim društvom!

Družba sv. Cirila in Metoda si je stavila pri ustanovitvi za eno svojih prvih nalog, braniti potom prave narodne izobrazbe slovensko posest pred tujim navalom, čegar namen je, siloma vzeti slovenskemu narodu kos za kosom rodne zemlje v lastno zakup, kjer naj bode edini pravni lastnik rob privandranega tujca. Znano je, da naši narodni nasprotniki ne štedijo niti z denarjem niti z drugimi sredstvi, da dosežejo svoj namen in dovrše nad slovenskim narodom svoje rabeljsko delo. Ustanovili so si nebroj družb, katerih namen je pri-

alp, in ko smo v dobri uri v planinski vasi Planini, ki leži 950 m nad morjem, nas pozdravlja iz ozadja častitljiva glava otca Triglava v vsem svojem veličanstvu. Na desno ob bregu se zasmeeje k nam lična vila dr. Gregoriča, oziraje se doli na sveže trate in vas Planino, ki nam podaja s svojo ljubko okolico sliko prave planinske idile. Vse okoli nas je tako bujno zeleno in vabljivo, da bi ostali tu dneve in tedne in ne moremo si kaj, da ne bi stopili v slavnoznanu Kopišarjevo gostilno ter se pomudili nekoliko časa v tej planinski vasi, ki bi se po vsej pravici lahko imenovala tudi Razingerjeva vas; — tu se namreč piše baje vsaka druga oseba Razinger. Pravijo jim pa tudi Rovtarji.

Tu se družita Črni in Beli potok v Jeseniški potok. Prvi prihaja od železnih rudokopov izpod sedla Kočne, drugi pa izpod sedla Jeklja med Golico in sosednjim vrhom

dobivati vedno novih virov, da pridejo čim prej do svojega smotra. Če se ozremo le nekoliko let nazaj, vidimo takoj, kako dobro se jim je posrečila nakana, da ogoljufajo slovenski narod in ga pripravijo še ob to, kar mora biti in kar je vsakemu narodu najdražje, da ga pripravijo ob njegovo rodno zemljo, kjer mu je tekla zibelka, kjer je slišal prvič krasni materini jezik in kjer se je pričel ljubiti z vso dušo svojo domovino.

Vsakemu zavednemu Slovincu mora pokati srce, ko vidi, kako se je krčila slovenska posest in se še krči. Nepopisna bol in srd se mora polastiti vsakega, ko vidi, kako se oholi tujec šopiri na slovenskih tleh, ne zadovoljivši se s tem, da je oropal Slovence za njegovo rodno zemljo, ampak ga uporablja potem še celo kot orožje v pogubo lastnih krvnih bratov. Dolžnost vsakega posameznika je, da priskoči zatiranim bratom mučenikom na pomoč in stori vse, da jih reši popolnega pogina, obenem pa zastavi jez tujemu navalu. To hvalevredno, a obenem težavno nalogo je prevzela, kakor že omenjeno, „Družba sv. Cirila iz Metoda“. Dosegla je že jako lepe uspehe. Dosegla bi pa veliko več, ko bi ji bilo na razpolago potrebnih sredstev.

Razni pozivi „Družbe sv. Cirila in Metoda“ kažejo, da ji ni pri najboljši volji mogoče ugoditi vsem zahtevam, ki se stavijo nanjo, ravno vsled pomanjkanja potrebnih pripomočkov.

Akademično društvo „Sava“ na Dunaju je založilo v prid „Družbi sv. Cirila in Me-

Klekom. Ob obeh vodi pot v goro proti cilju, toda ob Belem potoku postane steza slaba, in le redki so turisti, ki bi toč lezli proti vrhu Golice.

Kdor pa hoče naravnost na Hruški vrh ali na Klek, ta se loči od ceste na levo še pred vasjo Planino skoro potem, ko je po Ruardovi cesti došel na ravni svet pod Mirco, ter jo mahne čez Jeseniški potok na nasprotni breg. Pot na Hruški vrh je sicer prav mična in tudi zaznamenovana, toda tudi z vrha Golice je izpeljana lepa steza na Klek in Hruški vrh čez Jekelj, zato mislim, da zlasti zdaj, ko stoji vrhu Golice Kadilnikova kočja z vsem komfortom, ne kaže hoditi tod gori. Pač pa je priporočati to kot za povratek, ako hočeš na vsak način na Jesenice nazaj, in ne naprej na Babo ali mimo nje na Dovje.

Iz Planine uberemo ono lepo vozno pot ob levem bregu Črnega potoka, ki se kmalu

PODLISTEK.

Na Golico!

Potopisne črtice iz Karavank.

Dalje.

Krasna cesta, ki jo je izvršil posestnik rudnikov in tvornic na Savi Viktor Ruard, vodi v znano gorsko vas Planino, pomaknjeno k nogam v zelenje odete Golice. Visoko nad bregom Jeseniškega potoka, ki žene v grapi nekaj žag, izpeljana je ta cesta mimo znanega kamenoloma. Skoro nas privede na rob, kjer se svet zravnja, in se ti hodečemu mimo malega sela Prihodi odpre najprej mičen pogled na gorsko vas Plavški Rovt in zeleno kupolo Rovišče, pravzaprav Hruški vrh; po kratkem ovinku pa se pokaže položno pobočje prijazne Golice, — istega značaja kakor njena nekoliko nižja bližnja sosedja Hruški vrh in Klek. Izmed Možaklje in gorovja onstran Savske doline se začno kazati gorostasne postave Julijskih

toda» vseslovenski legitimacijski list, ker je mnenja, da bi bil to trajen in dober vir, ako bi se vpeljal v vseh slovenskih društvih. Jamstvo, da se to podjetje ne more ponesrečiti, ako je le nekoliko dobre volje, so nam Čehi, pri katerih so v rabi legitimacijski listi in sicer ne brez vspeha.

Obračamo se tu do slovenske javnosti, do vseh slovenskih narodnih organizacij, s prošnjo, da bi nas podpirale pri tem in po svojih močeh pripomogle, da se vseslovenski legitimacijski list kar najhitreje vpelje in udomači.

Legitimacijski list naj bo znak ali potrdilo, da je njegov lastnik res član društva, označenega na legitimacijskem listu.

Zeleti bi bilo, da bi se ti legitimacijski listi rabili pri raznih narodnih pripravah kot vstopnice, veljavne samo za dotično prireditelje.

V akademičnem društvu «Sava» na Dunaju obstoja odsek, kateremu se je izročila uprava vseslovenskega legitimacijskega lista.

Z ozirom na namen legitimacijskega lista upamo, da bo vsak zaveden «Slovenec» z veseljem pozdravil to idejo ter da bodo narodna društva pridno segala po njem.

Za odsek: kand. phil. Gvidon Sajovic, načelnik; phil. Mirko Kmet, tajnik.

NB. Odsek posluje pod naslovom «Odsek za vseslovenski legitimacijski list» do 1. oktobra v Cerkljah na Gorenjskem. — Cena komadu je 20 vin. — Manj kot 50 komadov se ne razpošilja. Imena društev, ki bodo naročila legitimacijski list, se bodo objavila po vseh slovenskih dnevnikih. Legitimacijski list, ki ga je izvršil član umetniškega društva «Vesna», g. H. Smrekar, je na ugled v uredništvih vseh slovenskih časopisov in v izložbah gg. trgovcev: Schwentner, Bonač, Hribar v Ljubljani.

Sokolska slavnost na Jesenicah

v nedeljo dne 6. avgusta t. l.

Pred petnajstimi leti nekako je bilo. Jesenice, takrat še majhne in neznatne, so

ujé v globoko grapo, v severni smeri proti sedlu Kočni; lepo izpeljana „Pod steno“, obdana od senčnatega drevja, privede v dobri četrt ure h „Karlovemu rovu“, ki je zdaj zapuščen. Kopali so tod rudo, sestavljeno iz žveplenege svinca, železnega kalovca, cinkovega bleščenca in realgarja; rudo žgo v tamošnjih žgalnicah in jo prevažajo v Savske in Javorniške plavže.

Pri Karlovem rovu se ločita dve jako znani poti na Golico: eno je zaznamenovalo nemško-avstrijsko planinsko društvo, drugo pa slovensko-planinsko društvo že pred leti; zato se ena imenuje „nemška“, druga „slovenska“ pot. To nazivanje se je udomačilo ne le med turisti, nego tudi med domačini. Ker je to imenovanje prišlo že v navado in se nekako za vedno udomačilo, se hočemo držati tudi mi tega razlikovanja. Zanimivo — kaj ne?

Nemška pot krene pri Karlovem rovu na levo čez Črni potok strmo v breg in vodi naravnost na rob k raztegnjenim Goličinim pašnikom, kjer stoji kočja „Deutsch. u. österr. Alpenverein“-a, — nekako v sredo Goliči-

bile v zastavah. „Sokoli pridejo“, tako je šlo od ust do ust, a ljudje so se radovedno vprašali, kaj da so „ti Sokoli“. In malo je bilo tačas ljudi v naši občini, ki so vedeli dati odgovor na to vprašanje. A ko so se neke lepe nedelje pokazale rdeče srajce in čepice s sokolskim peresom, tedaj je zavladalo nepopisno navdušenje. Prvič so takrat videle Jesenice Sokola in spoznale v njem neustrašenega branitelja naših narodnih pravic. Marsikdo se je šele ta dan zavedel, da je Slovenec in da ima tudi kot tak pravico do obstanka. In od tega za nas zgodovinskega dne so bile Jesenice slovenske. In danes, čez petnajst let, se zopet pripravljajo Jesenice, da sprejmejo v svoje krilo slovenske Sokole. Toda kak razloček med tedaj in danes. Danes ne prihaja Sokol buditi narodnostno zaspanih ljudi, ampak prihaja kazati prebujenim slovenskim Jesenicam uspehe svojega dolgoletnega napora in dela, seznaniti jih hoče bližje z mislijo Sokolov, ki je ravno v pretečenem letu zmagoslavno prodrla na Jesenicah. Okrepiti hoče mladega jeseniškega Sokola in mu pokazati, kako mora delati, da pride do svojega pravega cilja, a mladi jeseniški Sokol se po svojih močeh pripravlja, da dostojno sprejme svoje brate. V radostnem pričakovanju slavnostnega dne je pozabil vse zlo, katero je moral prestati odrodnih bratov, sinov istega naroda, ki so ga zaslepljeni s sovraštvom napadali na najrazličnejše, ne ravno lepe načine. Tem nasprotnikom kliče danes „Pozabljeno!“ Ne gneva in sovraštvu, ampak iskrene ljubezni prinaša slovenski Sokol na Jesenice. Misel sokolska je prodrla med narod, zaman se ji ustavljate, silna je in krepka, polna novega življenja; rešitev in bodočnost slovenskega naroda je v njej. Spoznavajte jo, oklenite se je, vršite jo in širite jo! Še teden dni in zadonela bo sokolska koračnica po naši dolini, v naših srcih bo zakipelo navdušenje in zaiskrile se bodo oči. Navdušen „nazdar“ se bo razlegel našim gostom v pozdrav, kakršnega še niso videle Jesenice. Dne 6. avgusta bodo oči cele Slovenije obrnjene na vas Jesenice; pripravite se za dostojen vsprejem, pokažite

nega masiva, slovenska pa vodi še dalje zložno ob Črnem potoku tja do Reichenberga ter pripelje končno na skrajni vzhodni rob Goličinega grebena.

Nemška pot je strmeja; sicer je lepo izpeljana skozi gozd po stranskem, proti jugu se odcepljajočem ozkem gorskem hrbtu in čez mali gorski travnik sredi gozdov. Tudi krajša je. Vendar je razlika v porabi časa malenkostna, — največ pol ure — in ne pride v poštev. Druga pot („slovenska“) proti Kočni je zložnejša in različnejša, zato jo je priporočati zlasti za hojo v goro. Poleg tega pa je prva pot ob dežju tako blatna, da je skoro nerabna. Sicer pa, — kakor ti drago!

Mi pustimo raje nemško pot na strani ter jo mahnemo po lepi vozni poti od Karlovega rova proti Kočni. Mimo dveh rofov dospemo v kratkem času do Reichenberga, to je do gorenjih Savskih jam z rudniškim poslopjem in žgalnico, kjer se lepa cesta neha.

Dalje prih.

slovenskemu svetu, da čutite slovensko, da ste edini ž njim in da cenite delo sokolsko.

Na zdar!

Novičar.

Velika sokolska slavnost na Jesenicah se vrši v nedeljo 6. avgusta t. l. Bratska sokolska društva iz Ljubljane, Kranja, Idrije i. t. d. pridejo s popoldanskim vlakom ob 2. uri ter izstopijo na Javorniku, odkoder odkorakajo peš na Jesenice. Društva bo pozdravil jeseniški „Sokol“ in občinski odbor. Javna telovadba se vrši v Milanovem logu. Začetek ob 4. uri popoldne. Vstopnina 60 vin. Na večer velika ljudska veselica s plesom istotam. Svira slavna meščanska godba iz Kranja. Slavnost obeta biti jako veličastna in za Jesenice tako velepomembna, kakršne še pri nas nismo imeli prilike doživeti.

Jeseniški Sokol vabi tem potom vse sosednje občine, da se mnogobrojno udeležijo izleta slovenskih sokolskih društev in tem povodom prirejene veselice na Jesenicah v nedeljo, 6. avgusta.

Jeseničani, Savčani! O priliki sokolske slavnosti izobesite slovenske trobojnice in okrasite svoje hiše z zelenjem, da tako dostojno sprejmemo slovenske goste. Sramota bi bila za slovensko hišo, raz katero bi ta dan ne vihrala naša zastava! Postavite mlaje in slavo! loke!

Pričakujemo, da zapro naši trgovci ozirom na sokolsko slavnost dne 6. avgusta svoje trgovine že ob 1. uri popoldne. V ta namen se bo razposlala tudi primerna okrožnica. Slovenski gostje naj vidijo, da jih njih bratje pričakujejo z odprtimi rokami.

Otvoritev železnice Celovec-Jesenice bo, kakor javlja „Eisenbahnblatt“, šele sredi leta 1906, ni pa izključeno, da bo otvorena šele jeseni prihodnjega leta.

Izgubljena ovca. Veliko veselje mora vladati v klerikalno-nemškutarskem taboru, ker je tovarniški uradnik g. Pongrac v sobotnem „Poslanem“ v „Slovencu“ podal očitno izpoved svojega političnega prepričanja ter se tako enkrat za vselej odpovedal nesrečnemu „liberalizmu“. Ako bi možu pripisovali nekoliko več rabsodnosti in treznosti, bi dejali — blamirati se je hotel, ker se pa, sodeč po njegovem „Poslanem“, nismo mogli prepričati o njegovih posebnih duševnih zmožnostih, dvomimo, da bi se g. Pongrac sploh zavedal svoje velike — blamaže.

Kaj so si mislili Pongračevi hajlovski bratci, ko so čitali njegovo „Poslano“. Tam jim je na vsa usta povedal, da je Slovenec in se vedno tudi takega kazal. Vitez Wolf, ali vas ni zaščegetalo v želodcu, ko ste to čitali in se istočasno spomnili, kako zna ta „Slovan“ — hajlati in agitirati za Lukmana!?

Službo zavidajo liberalni „vohuni“ Pongracu, kakor si to sam domišljuje. Mi pač ne vemo, kaj naj bi mu zavidali. Ali morda to, da mora igrati vlogo ponižnega Lukmanovega psička? Ali zato, ker dobi lahko vsako minuto brco, če ne dela tako, kakor hoče Lukman!? Gospodine Pongrac, le mirni bodite in lepo molčite!

O vohunih govori Pongrac, a tega pač ne pomisli, da je on koncesioniran vohun klerikalno-nemškutarske klike. Ta človek je res vaje političen kričač, ki se povsod vsiljuje, kjer ga ni potreba.

Cerkvenega petja nimamo več v jeseniški cerkvi, katerega seveda prav nič ne pogrešamo, ker Jeseničani sedaj lahko vsaj nemoteni molijo, dočim so morali pred med službo božjo poslušati tisto javkanje, ki je kar glušilo ušesa. To je bil menda tudi glavni vzrok, da se je petje ustavilo.

Dolžnost poštenega časopisja je, da brani pravico in pobija krivico. Vedno smo se držali tega načela ne oziraje se na desno ali levo, če se komu prikupimo ali pa zamerimo. Naš list je neodvisno glasilo in ni v službi kake stranke, kakor je n. pr. „Slovenec“ udinjan klerikalni stranki. Po besedah: narod, svoboda, čast in resnica smo vselej stali na narodnem stališču, pobijali vse, kar bi utegnilo škodovati našemu slovenskemu narodu in naši slovenski domovini. Napadali smo osebe, ki so hotele temu narodu posredno ali neposredno škodovati ter zlasti pobijali za naš narod tako škodljivo nemško-klerikalno zvezo na Jesenicah. Da smo v tem boju posegli po precej ostrem orožju, nam ni zameriti, saj so nas naši nasprotniki napadali brezobzirno ter nam škodovali kjer- in kadarkoli so mogli. Tisti, ki so se morda zgražali nad našim postopanjem, naj pred vsem vpoštevajo, da se moramo bojevati proti našemu najhujšemu sovražniku Nemcu, ki je še dvakrat hujši, ker je zvezan z našimi lastnimi brati-izdajalci. Zavest, da se borimo za poštene pravice našega ljudstva nas bodri in nam veleva ostati v boju, ki nas naj privede do končne zmage našega slovenskega naroda.

Gnojišče. Ta notica je dala povod raznim neutemeljenim govoricam in ugibanjem. Ko smo imeli v mislih neko zloglasno sodrgo, smo mislili na trgovino gosp. Moriča. Odkritosrčno pa moramo povedati, da nimamo ničesar proti g. Moriču, ker ga poznamo kot poštenjaka od nog do glave. Opozoriti smo ga le hoteli na neko razupito delavčevo ženo Pavlo Šercer, ki hodi tjakaj opravljat ljudi in ima v želodcu zlasti tiste, ki baje pišejo „Jeseniško Stražo“, a nimajo po njenem mnenju toliko, da bi se pošteno živeli. To zloglasno ženšče si toraj upa napadati po javnih lokalih ljudi, ki si v tako osebo ne obrišejo še svojih čevljev. Ta babura je bila prej ljubljanska cigararica. Ko je prišla potem na Jesenice kot prava pravcata beračica, ni imela niti rjuhe, kamor bi se bila vlegla, ker je imela v Ljubljani nekaj cunj sodnijsko zarubljenih in zapečatenih. Gospod V. jo je vzel iz usmiljenja pod streho, a jo je moral v par mesecih sodnijskim potom vreči na cesto, ker ga je pričela opravljati. Mož te dolgojezične ženske nosi ponoči s Hrušice drva na Jesenice, ki so last podjetništva. Kako pravimo človeku, ki si skrivaj lasti tuje blago in ima dolge prste?! Slavnemu podjetništvu in posebno oskrbniku g. Hileju priporočamo tega človeka pod primerno nadzorstvo. Pred enim letom je bil še domač hlapec in je potem vozil ljubljanski tramvaj. In taka nizka sodrga si upa opravljati ljudi, ki imajo dobre službe in se jih uvažuje v občini!? Ta „gospóda“ bo v par mesecih zopet v vrsti ljubljanskih barab ter bodo šle zadnje hlače in zadnja kikla naprodaj. G. Moriču svetujemo, da vrže to pritepeno bando pri prvi priložnosti na cesto, da mu ne bo začela ona metati ljudi iz trgovine, katere se bodo začeli ljudje ravno radi teh oseb iz-

ogibati, kakor smo že čuli od več strani. Prepričani smo, da g. Morič ne bo dolgo razmišljal, kaj mu je storiti! Molčali ne bomo.

Udobnosti pri ustanovitvi tovarn. „Slovenski trgovski vestnik“ piše: Občinski svet mesta Koprivnica na Hrvaškem je v svoji seji dne 2. maja t. l. soglasno sklenil, da se dovolijo vsakemu industrijalcu, ki name-rava v Koprivnici ustanoviti tovarniško podjetje, naslednje udobnosti: Občina prepusti brezplačno prostor za zidanje, daruje podjetniku 1 milijon kosov opeke ter vso potrebno strešno opeko, dovoli 20 letno prostost komunalnega davka ter dovoli eventualno še druge ugodnosti. — Občinski svet si pridrži pravico volitev reflektantev. V orijentiranje navaja še magistrat: Za vspevanje industrijalnih podjetij so tukaj vsi pogoji dani. Koprivnica ima zelo ugodno geografično lego, je železniška postaja brzovlaka ogrske državne železnice; druga 15 km oddaljena postaja od Koprivnice je Gyenkenyeš, kjer je stikališče ogrske državne in južne železnice, katerih zadnja vozi skozi Kanižo na Dunaj. Pridnih, treznih in cenih delavskih moči je zadosti v Koprivnici. Par kilometrov od Koprivnice se nahajajo severno-hrvaške premnogokopske družbe Rosinja, ki oddaja izvrstno kurjavo. Podrobnejša pojasnila daje magistrat svobodnega mesta Koprivnice. Predstoječi razglas kaže, kako veliko važnost polagajo posamezne občine na industrijo, kar je povsem pravilno, kajti industrija primore največ k blagostanju in procvitu posameznih krajev. In pri nas. Ko imamo vendar take množine neizcrpanih vodnih sil, obilo cenih delavskih moči, pa tudi kapitala leži velike vsote v hranilnicah, se občine nič pa tudi posamezniki prav malo brigajo za industrijo. Če bi nudile naše občine, v katerih so dani predpogoji za industrijo, toliko udobnosti, kakor jih nudi mesto Koprivniško, bi se gotovo našlo dosti slovenskega kapitala za to ali ono tovarniško podjetje. A tega pri nas še ne poznamo.

Veliko izber otroških vozičkov
od 9 kron naprej, ročnih košaric, kovčkov in razno galanterijsko in špecerijsko blago po najnižjih cenah
104-2 priporoča

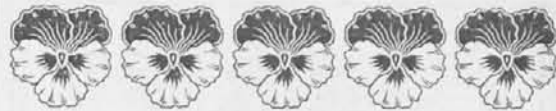
Magda Rant, Kranj, pod mestom št. 14.

Lepo veliko stanovanje

v I. nadstropju v restavraciji na Jesenicah se odda s 1. avgustom t. l.

42-3

Več pove A. Emil Guštin.

M. Vidic

izdelovalec sodavice, malinovega soka in pokalic (kraherl)

v Lescah na Gorenjskem

priporoča svoje izdelke.

29-14

Postrežba točna. Cene nizke.

HOTEL „ILIRIJA“

16-29

Ljubljana

Kolodvorske ulice št. 22

3 minute od južnega kolodvora.

Shajališče vseh Gorenjcev.

Udobni restavracijski prostori, moderno urejena kavarna z dvema najnovejšima biljardoma ameriškega sistema, lepo, nanovo urejene sobe za prenočevanje. — Kopalne sobe v hiši. — Točijo se najboljša štajerska naravna vina, pristni dolenski cviček iz Gadove peči, kakor tudi priljubljen hrvaški pelinkovec. — Izborna kuhinja. **Postrežba točna. Cene nizke.**

Za mnogobrojen obisk prosi spoštovanjem

Fric Novak.

Mavricij Smolej

urar na Jesenicah

priporoča svojo veliko zalogo

vsakovrstnih ur

kakor žepnih, stenskih ur in budilk, verižic, prstanov, uhanov i. t. d., dalje zlatnine in srebrnine od najfinejše do navadne.

Sprejme tudi popravila, katera izvršuje natančno in točno po zelo nizkih cenah.

6-32

Ako hočete

dobro idočo uro poceni
kupiti, zahtevajte cenik

31-12

tvrdke H. Suttner, urar v Kranju.

Kaj je

SEYDLIN?

Priznana najboljša, po najnovejših
izkušnjah higienije sestavljena in večkrat
odlikovana kozmetična

ustna voda.

Dobiva se pri gg. I. Krašovicu, A. Trevnu
ter gospej Jerici Morič.

Izdellovalec: O. Seydl, Ljubljana, Špi-
talske ulice 7. 3-31

Pivovarna
G. Auer-jevih dedičev
v Ljubljani

Wolfove ulice št. 12

priporoča slavnemu občinstvu in spoštovanim gostilničarjem svoje
izborna marčno in na bavarski način varjeno pivo.

Pivo se oddaja v sodcih in zabojih.

Zaloge: v Kranju, Idriji, Dobrépoljah, na Robu, v Mokro-
pogu, Metliki, Vačah, Polhovem gradcu, na Igu, na Dobrovi, v
Št. Vidu na Dolenjskem, v Mirni, v Podbrdu in na Grahovem
(Goriško) in v Podgradu (Istra).

Ustanovljena leta 1854.

Tvrdka je bila v letu 1904 v Parizu in v Londonu odlikovana z
najvišjim odlikovanjem, namreč z „grand prix“, častnim križ-
cem in zlato kolajno.

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Tiskarna in založništvo

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Jv. Pr. Lampret v Kranju

Uredništvo in upravnništvo
„Gorenjca“

Uredništvo in upravnništvo
„Jesenške Straže“

Tiskovine za gg. trgovce in
obrtnike, slavna društva,
hranilnice in posojilnice.

Vizitnice, kuverte, pisma, račune,
okrožnice, vabila, dopisnice, osmrt-
nice, tabele, lepaki, brošure, knjige
i. t. d. i. t. d.

Razglednice v več barvah.

Izvršuje

**Vsakovrstna tiskarska
dela**

v vsakem obsegu po količor
možno najnižjih cenah.

Zaloga:

Šolske tiskovine.

Ilustrirani

„Vodnik po Gorenjskem“.

„Osebna dohodnina“

Uredil Valentin Žun,
e. kr. davčni nadzornik.

Čišna in ukusna izvršitev. — Hitra in točna postrežba. — Na željo se pošlje tudi proračun troškov.